

Z »ZADNJIM VLAKOM« NA MOBILNOST V ŠPANIJO

V februarju sem, z »zadnjim vlakom« pred izbruhom coronavirusa, za en teden odpotovala na mobilnost v Španijo. To je bila zadnja od štirih mobilnosti, ki smo jih na Zasavski ljudski univerzi izvedli v okviru projekta ERASMUS+ KA1, z naslovom Inovativni pristopi dela z ranljivimi ciljnim skupinami. Skozi mobilnosti v tujini smo želeli spoznati primere dobrih praks sorodnih organizacij iz različnih evropskih držav.

Kot prva v naši ustanovi sem se na mobilnost odpravila popolnoma sama. Ker to ni moja običajna praksa in ker v kolektivu še ni bilo podobne izkušnje, na katero bi se lahko oprla, je mobilnost zame osebno predstavljal precejšen izziv. Ko se je izkazalo, da kontakt za obisk ustanove v tujini, na katerega sem računala ob prijavi na razpis, ni več aktualen, ter ob različnih (tudi negativnih) izkušnjah kolegov z ustanovami gostiteljicami, sem se odločila, da bo moja prva mobilnost predvsem »varna«, saj sem želela pozitivno izkušnjo. Zato sem pri izbiri ustanove gostiteljice uporabila stare povezave, od katerih sem pričakovala pozitiven odziv in ga na srečo tudi dobila. Obrnila sem se na Julio, ki sem jo pred leti spoznala na eni od mobilnosti, in ta me je povezala z njihovim Erasmus koordinatorjem, ki je bil na srečo tudi profesor angleščine. Španci namreč v povprečju angleško ne govorijo preveč dobro.

Moje senčenje v Španiji je gostil Centre Integrat Public de Formació Professional Luis Suñer de Alzira, šolski center za poklicno izobraževanje v manjšem mestu Alzira. Program so pripravili tako, da sem v času mobilnosti v Alziri obiskala še dve drugi ustanovi, ki se ukvarjata z izobraževanjem odraslih, nato pa sem dva dni preživela še v bližnji Valencii, kjer sem obiskala večji center za izobraževanje odraslih. Takšen program se mi je na koncu zdel zelo posrečen. Prvi del mobilnosti sem preživela v manjšem lokalnem okolju, ki je podoben okolju, kjer delam, v drugem delu pa sem imela priložnost obiskati ustanovo, ki deluje regionalno in izkoristiti prednosti večjega mesta tudi za kulturno izobraževanje.

V okviru mobilnosti sem obiskala štiri različne ustanove in spoznavala njihove prakse dela z odraslimi ter španski šolski sistem. V kolažu različnih vtisov izstopajo male, morda na prvi pogled nepomembne

prakse, ki pa so spodbudile razmišljanje in ideje o prenosu izkušenj v našo prakso. Tako sem se npr. po naključju srečala z zanimivim predmetom, v okviru katerega španske dijake pripravljajo na delo v podjetjih, tako da jih seznanjajo z zakonom o delovnih razmerjih, pogodbami, izračunom plače na plačilni listi, udeležbi delavcev v podjetju, aktivnim iskanjem zaposlitve, varstvom pri delu itd., temami, ki jih pri nas niti mnogi zaposleni ne obvladajo. Dobila sem tudi nekaj idej za aktivno vključevanje Erasmus prostovoljcev na naši ustanovi, ki je včasih oteženo zaradi jezikovnih ovir, pa ideje za promocijo in sodelovanje s podjetji. Ponosna sem tudi na interaktivno predstavitev Slovenije in našega šolskega sistema, ki sem jo pripravila za dijake in jim je bila zelo všeč, Slovenije praktično niso poznali. Med mobilnostjo sem imela veliko priložnosti refleksije in kritičnega razmisleka o organizaciji izobraževanja odraslih v Sloveniji, na katero sem pogledala z neke druge zorne točke, pri čemer sem ponovno dobila potrditev, da je izobraževanje odraslih v Sloveniji strokovno zelo dobro podprto, največ pomanjkljivosti v primerjavi z drugimi državami je na področju financiranja dejavnosti.

Mobilnost je bila zame osebno pomembna tudi kot kulturna izkušnja. Komunikacija v angleščini je bila na sporedu ves čas, poleg španščine pa sem se srečala tudi z valencijanščino, saj je področje dvojezično, izseki iz zgodovine, kulture in lokalnih običajev. Nenazadnje pa je bila mobilnost pomembna tudi kot socialna izkušnja. Na eni strani sem dobro prestala izziv, ki sem si ga naložila, na drugi strani pa navezala veliko stikov (neprimerno več, kot na mobilnostih, kjer sem bila del večje skupine), nekatere bomo morda v prihodnosti še utrdili. Ustanova gostiteljica namreč želi sodelovati s slovenskimi podjetji in šolami pri izvedbi praktičnega usposabljanja udeležencev. Z veseljem posredujem kontakt vsem, ki bi bili pripravljene gostiti španske dijake na praksi preko Erasmus projekta. Sodelovanje pa se že nakazuje tudi z regijskim centrom za izobraževanje odraslih v Valencii. Slovenske prakse na področju izobraževanja odraslih so naredile tako dober vtis, da nas želijo obiskati.

Valentina Uran, Zasavska ljudska univerza
valentina.uran@zlu.si